

Temporada Alta, la tardor primaveral

Temporada Alta, Festival de Tardor de Catalunya. Teatre Municipal de Girona, Sala La Planeta de Girona, Teatre de Salt, Auditori - Palau de Congressos de Girona, del 4 d'octubre al 7 de desembre de 2007.

Setze tardors esplèndides són més que suficients per confirmar la primavera invariable, cada cop més exuberant, de Temporada Alta (TA). I si bé el festival gironí d'arts escèniques es fa enmig dels grocs, taronges i daurats tardorals, que

ens conviden a uns gaudis més reposats i reflexius que les esbatanades alegries estiuenques, la convocatòria espectacular d'octubre no ha parat de fer una florida primaveral en idees, en qualitat artística, en ambició, en espais, en

complicitats públiques i privades, en projecció nacional i internacional... Probablement, doncs, ja és hora de poder assenyalar, sense el risc de l'error —i sense la imprudència de cap triomfalisme— les raons per les quals el festival ha assolit un prestigi inqüestionable i ha esdevingut una cita ineludible per a professionals, programadors i públic en general, les raons per les quals ens sembla que ni Girona ni Salt poden ja prescindir de Temporada Alta.

La primera i més evident prové de la qualitat

intrínseca de la manifestació, de la seva matèria primera, és a dir, de la qualitat dels espectacles. Lògicament, entre un centenar llarg de propostes —36 de les quals són estrenes absolutes—, és impossible homologar l'excel·lència de totes. Això no passa en cap festival del món. El que compta, però, és la voluntat d'assolir i d'oferir el que, en cada moment, representa el màxim nivell artístic a l'abast. Creadors i intèrprets de primera categoria mundial passen per Girona cada any. Chéreau, Brook, Lepage, Streheler, Isabelle Huppert o Ute Lemper, entre molts d'altres, han deixat aquí rastres memorables. Com ben segur que els deixaran enguany Dario Fo, Jérôme Deschamps, Christoph Marthaler, les millors companyies argentines del moment, Krystian Lupa —un dels grans triomfadors de l'any passat—, Peter Brook de nou, el coreògraf Angelin Preljocaj —un dels més cotitzats del món...

Pel que fa als creadors d'aquí, TA actua com un eficient dinamitzador dels grups i artistes més solvents del país mitjançant una política activa de coproduccions i/o assumint directament propostes que tenen davant seu una explotació raonablement eficaç. Això vol dir que el teatre català que es pot veure a Girona no mor a

Els Mascort de Torroella

Josep Maria Mascort va ser un pintor de Torroella de Montgrí que ni va néixer ni va morir a Torroella. L'any 1919 va fer una exposició a les Galeries Laietanes de Barcelona. Totes les teles que hi va exposar eren paisatges del Montgrí. Mascort, és clar, havia tractat Francesc Gimeno, el coneixia per molts motius, però, tal com va escriure Ramon Mascort en el Llibre de la Festa de l'any 1997, no van tenir un contacte estret perquè els seus plantejaments vitals diferien. Ramon Mascort és un nebot del pintor Josep Maria Mascort, i també un dels principals col·leccionistes de la seva obra. Fa poc, Ramon Mascort ha creat la Fundació Mascort de Torroella de Montgrí, que té la seu a la Casa Galibern —aixecada per un *americano* avantpassat seu cap a mitjan segle XIX—. La Fundació ja ha editat el llibre *Torroella Vila Vella* i n'ha anunciat dos més: l'un, sobre els mobles de Torroella de Montgrí i de l'Empordà; l'altre, sobre el pintor Josep Maria Mascort. La primera exposició que han fet ha estat també sobre aquest pintor. Es deia «Torroellencs d'ahir. Reflexos d'amistat 1924-1945». Cada vespre, havent sopat, el pintor Mascort anava al cafè del Centro de Torroella. Aquells anys, els cafès eren plens, els cambrers anaven amunt i avall, la gent bevia, enraonava i jugava. Tot sovint, Mascort ho aprofitava per dibuixar. Moltes nits, feia retrats d'altres torroellencs que eren al cafè amb ell, la majoria amics seus; en conjunt, van ser el millor oli, el millor enciam i la millor ceba i sal d'una de les amanides més representatives de l'ahir i de l'abans-d'ahir més recent de Torroella. A l'exposició hi havia molts d'aquests retrats. Ha estat un èxit. Dir poc dels retrats és limitar-se a dir que estan bé. En alguns altres llocs, altres pintors i, encara avui, alguns fotògrafs han fet també una operació semblant. En part, és també el que va fer Josep Pla en els seus llibres. Però no s'ha fet a tants de llocs, ni tampoc no han estat tants que ho han fet. I el temps se'n va. Se'n va. I avui, com ahir, l'art és també allò que hem estat, allò que som, allò que un dia voldran dir o voldran recordar que érem.

Xavier Cortadellas